

Folkeflertallet med Rette krævede Politik, og saa tage fat paa at virkeliggøre denne. Ikke mindst under Hensyn til den Forøgelse af Danmarks Vanskeligheder, der var skabt ved Udviklingen ude i Verden, vilde Kommunerne rette en indtrængende Appel til Regeringen om at tage et saadant Initiativ.

Schmidt (Sl. P.) ansaa den Uro, der i den sidste Tid havde vist sig med Hensyn til Danmarks Forhold til Tyskland, for ugrundet, og henviste til, at den samme Anskuelse, som Taleren altid havde forfægtet: at alene Kærligheden til sit eget og Agtelsen for den anden kan og vil danne Grundlaget for Folkenes og Staternes gode Naboskab, med stor Kraft og gentagne Gange var gjort gældende fra det tyske Riges Ledelse. Taleren havde med Tilfredshed lagt Mærke til, hvad Nordens Udenrigsministre klart havde udtalt: at en nærmere Sammenknytning af Nordens Interesser afgjort skal tjene den faste Vilje til at holde sig uden for mulige europæiske Konflikter, og at ingen Magt eller Magtgruppe kan regne med, at Norden vil tage Parti, men vel med, at Norden vil gøre sin Indsats for at bevare Freden. Han vilde ogsaa gerne anerkende Udenrigsministerens nøgterne Bedømmelse af *Forholdene* i *Nordslesvig*, men naar Ministeren havde hævdet, at de kulturelle Forhold for den tyske Folkegruppe var ordnet paa bedste Maade, maatte denne Udtalelses Berettigelse dog indskrænkes til, at disse Forhold var ordnet bedre end i de fleste andre Grænseegne; man havde beklageligvis ikke villet anerkende de vigtigste Krav paa dette Omraade, der gaar ud paa, at man skal lægge Forvaltningen af de kulturelle Forhold, Skole og Kirke, i Folkegruppens egne Hænder under Statens Opsyn. Paa det økonomiske Omraade maatte Forholdene ogsaa kaldes absolut unormale, og det var aldeles nødvendigt at give Landsdelen et Pusterum og saa benytte denne Tid til at skabe et sundt Grundlag at bygge paa. — Det kunde imidlertid ikke nægtes, at *Grænsespørgsmaalet* frembød en Del Knuder, som trængte til at løses, og da Danmark nødig vilde høre, at ikke alt ligger godt, rettede Taleren sine Bemærkninger herom til Norden som et Hele, idet det skandinaviske Norden antagelig ikke vilde udstrække sin Solidaritet med Danmark saa vidt, at det blev uforeneligt med Principper, som Norden havde vedkendt sig. Man kunde da ikke overse, at det var meget uheldigt, at de politiske Afgørelser angaaende Grænsespørgsmaalet blev ordnet i Versailles i Stedet for mellem Tyskland og Danmark, som Tyskland var villig til; heller ikke kunde det overses, at man i Norden ved forskellige Kongresser havde taget Beslutning om, at en mulig Afstemning maatte foretages i de mindste Forvaltningsenheder, i Sogne eller Kommuner, for at man kunde faa et rigtigt Billede af den nationale Stil-